

[Lilli Gyldenkilde]

have, vi går videre, end de har kunnet komme til i det samarbejde.

Det er vigtigt ikke mindst set fra arbejderpartiernes side, at der herinde bliver taget nogle beslutninger om, at det kan gå lidt raskere med at forbedre arbejdsmiljøet, og at det forebyggende arbejde må opprioriteres. Det er i øvrigt vigtigt set fra alle sider og ikke mindst fra deres, der kan blive de næste ofre for et dårligt arbejdsmiljø. Men også til dem, der går så højt op i børnefamilierne, kan jeg ikke lade være med at sige, at det er tragisk, når en arbejdsskade rammer en familie. Det går jo også ud over børn, det går ud over en hel familie, når sådan noget sker, ikke mindst fordi erstatningerne er så små. Den familie, som kan være en børnefamilie, er ramt resten af tilværelsen, hvis ellers familien magter at holde sammen, når den først har været ude for en arbejdsskade.

De fire krav, vi her har villet fremhæve og har stillet dagsorden om, er faktisk ikke store; tværtimod skulle det være krav, som selv i det folketing, vi har i dag, skulle kunne opfyldes.

Der har allerede været talt om, at der kun i syv amter er arbejdsmedicinske klinikker, og det er helt urimeligt, at man skal ind i en lang kø, før man overhovedet kan komme på en arbejdsmedicinsk klinik. Jeg skal ikke undlade at sige, at en af grundene til, at tingene så ofte bider sig i halen på dette område, er, at der er for få klinikker, sådan at de kommer til at danne en flaskehals for de næste speciallæger, som skal uddannes til at kunne gå ind i de arbejdsmedicinske klinikker. Derfor er det meget vigtigt både for uddannelsen og for, at man kan komme videre i det forebyggende arbejde, at vi får gjort noget ved det.

Det er faktisk også det forebyggende arbejde, der ligger bag vores synspunkt om, at der må udarbejdes planer for en bedre koordinering mellem arbejdsmedicinske klinikker, BST og arbejdstilsynet.

Der har for nylig været oprullet en meget tragisk sag i fjernsynet om en mand, der nu er død, om hans og familiens svære prøvelser gennem et sygdomsforløb, der klart burde have været anmeldt fra første færd som en arbejdsskade, men end ikke familien selv havde anelse om, at det kunne være af arbejdet, han var blevet syg. Var han blevet henvist til en arbejdsmedicinsk klinik i tide, hav-

de han måske været i live den dag i dag. En sådan bitter sag er det frygteligt at opleve i 1985, hvor vi i årevis har talt frem og tilbage om disse ting, og hvor vi alle ved, at sagen burde have været anmeldt øjeblikkelig. Men ingen kan åbenbart drages til ansvar i sagen.

Selvfølgelig er det ikke det eneste offer, vi har, men det er det eneste, der er blevet offentligt kendt her på det sidste, og en af måderne, vi fremover kan sikre på, at det ikke gentager sig, er at sørge for en bedre koordinering mellem dem, jeg her har nævnt, og ikke mindst mellem arbejdstilsynet, BST, de arbejdsmedicinske klinikker og de praktiserende læger.

Også her er vi klar over, at det ikke lader sig gøre fra dag til dag, og derfor foreslår vi, at der bliver udarbejdet en plan for, hvordan denne sikkerhed kan opnås gennem en koordinering, men den plan skal så til gengæld meget gerne sættes i gang omgående.

Både ministeren og arbejdsmiljørådet tager problemerne med de alt for mange arbejdsskader fremkaldt af opløsningsmidler alvorligt, det er jeg ikke i tvivl om, og det vil jeg have lov til at sige. Men der er også grund til at tage det meget alvorligt, for antallet af skader stiger og stiger. Det samme gør antallet af nye stoffer på markedet, som vi ikke kender virkningerne af, og det må få alle mennesker til at gøre alt, hvad der overhovedet kan gøres for at forhindre skader i at opstå. En af måderne, man kunne gøre det på, er, at der åbnes for registeret for stoffer og materialer, så lønmodtagernes sikkerhedsorganisationer kan få lov til at trække på det. Det er helt urimeligt, at disse registre over farlige stoffer er lukket for alle andre end arbejdsgiverne.

Det er ikke nok, at der laves kampagner fra arbejdstilsynets side om stoffers farlighed, om skiltning og brug af sikkerhedsudstyr. Det allermost radikale ville være at forbyde brugen af en lang række stoffer, såfremt de, der bestemmer, at de skal bruges, ikke kan bevise, at de er uskadelige. I dag har vi desværre en omvendt bevisførelse i vores lovgivning, og det betyder, at et vist antal mennesker skal blive syge, skal blive invalide, før et nyt stof føjes til listen over farlige stoffer. Det vil mange sikkert give mig ret i, tror jeg, er helt galt, men så meget mere grotesk er det så, at den siden, der faktisk ligger i registeret for stoffer og materialer, er lukket land